

Moeders met hoop

omarmende liefde

Voor de bijbelteksten is gebruikgemaakt van de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV21), tenzij anders staat aangegeven.

MOEDERS MET HOOP

Omarmende liefde

Copyright Nederlandse uitgave © 2026: Willem de Vink & Uitgeverij Gideon

Tekst en tekeningen: Willem de Vink

Vormgeving omslag en binnenwerk: Marian de Vink

Aanpassing vormgeving voor uitgeverij Gideon: Jore ontwerp

Jaar van uitgave: 2019 (The Grace Factory)

Tweede herziene druk: juni 2026 (Uitgeverij Gideon)

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 9789059993358

NUR: 713

Alle rechten voorbehouden.

Moeders met hoop

omarmende liefde

Willem de Vink

De moeder blijft een raadsel voor haar kind. Ze is een mysterieuze aanwezigheid in zijn of haar leven: eerst een beschermengel, later een stille kracht. Haar stem, haar aanraking, haar emoties die ze in je giet. Ooit was er de navelstreng, maar ook daarna raak je niet meer van haar los.

Ze blijft in je geloven. Ze blijft hopen dat het goed met je zal gaan. Waar haalt ze die kracht vandaan?

Omarmende liefde

k heb dit boekje gemaakt met mijn eigen lieve moeder in gedachten. Het is alweer flink wat jaren geleden dat ik afscheid van haar nam, maar haar aanwezigheid draag ik nog altijd bij me. De herinnering aan haar roept verwondering bij me op. Waar haalde ze de kracht vandaan om een dochter en drie zoons op te voeden? Hoe kon ze zo moedig zijn?

Mijn moeder was een kleine, kordate en ogenschijnlijk vrolijke vrouw. Ze had altijd wel een bemoeiding of een grapje voor de mensen om haar heen. Toch kon ze maar moeilijk vrienden maken; ze worstelde haar leven lang met angst voor afwijzing. Ze kwam uit een eenvoudige achtergrond en had maar weinig opleiding gehad. Ze was het nakomertje in een gezin van vier kinderen en dus vaak alleen. Ook had ze een ongelukkig huwelijk, waarin het nooit ontspannen en gezellig werd. Nadat ze na twintig jaar ploeteren en proberen van mijn vader scheidde, kwam het gezinsleven niet meer op gang. Ze had het zo gehoopt, maar wij gingen een voor een de deur uit.

Wel was ze steeds meer thuisgeraakt bij Jezus. Ze bad elke dag, in haar stoel voor het raam, voor haar kinderen en kleinkinderen, voor de kerk en voor zendelingen over de hele wereld.

Haar geloofsleven was eenvoudig: God zorgt voor alles. De zorg voor haar kinderen had ze goed volbracht, maar de zorg voor zichzelf moest ze tegen het einde van haar leven uit handen geven. 'Nu beleeft ze eindelijk een gezinsleven,' zei mijn broer toen hij haar in de huiskamer van het verzorgingshuis zag zitten genieten. We zagen hoe ze daar langzaam terugkeerde naar nog meer eenvoud. In het begin leefde ze op als je geestelijke liederen met haar zong of over het geloof begon. Bijbelgedeeltes die haar dierbaar waren kon ze nog groten-deels opzeggen. Maar op het laatst kwam er geen herkenbaar woord meer over haar lippen. Het was daarom een verrassing toen ik haar in de week voordat ze zou overlijden ineens hoorde zeggen: 'Daar is Jezus.'

Mijn moeder werd als een foetus door Gods engelen weggedragen naar het huisgezin van onze hemelse Vader. Haar gebeden zijn bij ons achtergebleven: mijn zus, mijn broers en ik delen allemaal haar liefde voor Jezus. Haar eenvoudige geloof is krachtiger gebleken dan de dood.

Waar halen moeders de moed vandaan?

Een relatie die de dood overstijgt, is dat de voldoening van het moeder-zijn? Dat moeders bij hun kinderen blijven tot ver voorbij het moment dat ze afscheid van elkaar nemen?

Moeders staan voor een enorme taak. Ze moeten hun kinderen jarenlang door het leven loodsen. Waar halen ze de moed vandaan om vertrouwen te hebben in de toekomst? We kennen de beelden van moeders die demonstreren voor hun zoekgeraakte kinderen. 'Dwaze moeders' worden ze genoemd. Dat is natuurlijk een geuzennaam, want het zijn juist wijze moeders, omdat ze hun hart volgen. Ze tonen de oerkracht van het moederschap. De vastberadenheid. De volharding. De hoop – soms zelfs tegen beter weten in. Wat is het geheim van moeders met hoop?

Het is haast niet te bevatten dat iedereen ter wereld kwam uit de moeite van een bevalling. Hoe doorstaat een vrouw die hevige pijn? Waar beginnen ze aan als ze een kind ter wereld brengen? En hoe houden ze de opvoeding al die jaren vol?

Het begint misschien wel met een vaag ideaalbeeld van een aardig gezin met een paar eigen kinderen. Daar komt bij dat de meeste vrouwen het vrouw-zijn zo compleet mogelijk willen beleven, inclusief het moederschap natuurlijk. De man, de opwinding, de bevruchting, het leven dat groeit in jouw lichaam – helemaal van jou en toch ook helemaal zichzelf, zelfs in je buik al. Je bent deel van de oerkracht van het leven. Het vooruitzicht op een bloedeigen kind, dat je over de angst voor de weeën heen tilt. Dan de bevalling, de pijn van het baren. En ten slotte de voldoening: het kind is er. Kijk nou eens – mijn kind! Het is er dankzij mij. En als de moeder het in haar armen neemt, is dat omdat ze het oneindig zal koesteren, voeden en beschermen. De vader staat erbij en kijkt ernaar. Hij is verbaasd en ontroerd, maar zijn aandeel is nog maar miniem geweest. Zijn gevoelens voor die kleine tere baby moeten dan ook nog op gang komen. Maar dan zijn vrouw, die dit allemaal tot stand heeft gebracht: moet je zien hoe zij haar gevoelens toont. Diepe roerselen beheersen de kraamkamer. De opluchting, vertedering, trots. De onzekerheid ook, de verwarring. Een beetje tegenstrijdig is het wel, gelijk al: de gedachte dat het kind er is voor jou, en tegelijkertijd het besef

dat het een eigen leven zal leiden. Maar wie denkt er dan aan dat je het ooit los moet laten? Zodat de hoop die nu zo vanzelfsprekend is een hoop zal worden die op de proef wordt gesteld?

Loslaten

Mijn moeder leefde met een sterke hoop. Ze wist die goed te voeden, want ze las veel in de Bijbel. De onderstrepingen, aantekeningen en briefjes waar haar Bijbel vol mee zit zijn de stille getuigen van een leven dat voorturend afgestemd was op haar hemelse Vriend. Ze had ook de gewoonte om haar agenda's vol te schrijven. Kleine boekjes zijn het, vol aantekeningen in een miniscuul handschrift, om er maar zoveel mogelijk in kwijt te kunnen. Ze heeft er veel citaten uit de Bijbel in genoteerd, om die te kunnen koesteren en te laten spreken. Ik kan me voorstellen hoe ze in die woorden houvast vond voor haar ingewikkelde bestaan en hoe ze erdoor gesterkt werd in haar rol als moeder.

Wat zegt de Bijbel dan eigenlijk over moederschap? Dat de man en de vrouw vruchtbaar zullen zijn lezen we om te beginnen in Genesis 1 vers 27. Dat

Gods zegen daar op rust is een bemoedigende toevoeging (vers 28). Verderop lezen we dat de vrouw haar zwangerschap als een zware last zal ervaren en dat kinderen baren met veel pijn gepaard zal gaan.¹ Er is dan al veel gebeurd. Toen man en vrouw aten van de boom die hun kennis zou geven van goed en kwaad is er oordeel in hun bestaan geslopen. Toch wilde de Here God met hen verder, want er zouden kinderen komen. En daarom klinkt er vreugde in de woorden van de man over zijn vrouw, ondanks al het verdriet dat ze veroorzaakt hebben. Als hij zich realiseert dat God de vrouw heeft beloofd dat ze kinderen zal krijgen, geeft hij haar een bijzondere naam. *‘Eva! Zo noem ik jou, omdat jij de moeder van alle levenden zult zijn!’*² Daar hebben we dus voor het eerst de moeder. Eva, oermoeder van alle mensen. Maar diezelfde Eva heeft ook een tegenstander. Er zal strijd zijn tussen haar zaad en het zaad van de slang.³ De man zaait zijn zaad in de vrouw. Maar er is nog iemand die zaait. *‘De vijand die zaait, is de duivel,’* zegt Jezus in Matteüs 13 vers 39. Het zaad van de slang is het kwaad dat de duivel mensen influistert. ‘Ben je wel zo goed in Gods ogen? Ben je wel zo geliefd? En je kinderen, kun je wel goede hoop hebben?’ De slang is de vijand van God en mensen. Hoe sterk